

Ontdekte Peter de sleutel?

Een einde aan ons lijden...

Stel je een leven voor waarin zo'n beetje alles tegenzit en je van kinds af aan de meest afschuwelijke dingen meemaakt. Na het laatste dieptepunt heb je het wel gezien: je maakt een afspraak bij de huisarts om een euthanasietraject op te starten, want de hele santenkraam aan zowel reguliere als alternatieve therapieën heeft je niet van je trauma's en het aanverwante lijden kunnen verlossen. Maar dan gebeurt er een wonder: je ontmoet iemand die je binnen een paar minuten helpt het licht in jezelf te (her)ontdekken. Onmogelijk? Nee! Het overkwam Lia Koetsier. En het allermooiste: ze geeft nu zelf de therapie die letterlijk haar leven redde.

TEKST: NIELS BRUMMELMAN

Riders on the storm
Riders on the storm
Into this house, we're born
Into this world, we're thrown
Like a dog without a bone
An actor out on loan
Riders on the storm

(THE DOORS, 1971)

“Er was een tijd, dat ik het leven niet meer aankon. Nu ben ik therapeut en begeleid ik anderen met Mind Resonantie”, aldus Lia Koetsier (59). ‘Er was een tijd’... Het klinkt lang geleden, maar in werkelijkheid is het nog geen twee jaar terug dat ze haar huisarts een bijzonder verzoek doet: het opstarten van een euthanasietraject vanwege ondraagbaar psychisch lijden.

Het hertje en de wolf

Lia: “Ik heb op z'n zachtst gezegd een nogal bewogen leven achter de rug. Als kind kreeg ik te maken met seksueel misbruik, een ervaring die een stempel drukte op het vervolg: verkeerde keuzes, foute mannen, nog meer misbruik en geweld, een posttraumatische stressstoornis et cetera. Al vanaf mijn twaalfde zocht ik actief hulp, maar niets beklifde. Snel opgeven zit echter niet in mijn aard en dus zocht ik door. Ondertussen mijn hoofd boven water houdend als onder andere sport-, yoga- en pilatesdocente, zweminstructrice, eigenaar van een dierenwinkel én, niet te vergeten, alleenstaande moeder. Verhuizen deed ik aan de lopende band, constant zoekende, altijd op de vlucht. Na nieuwe tegenslagen en een heropleving van mijn trauma's, besloot ik dat het genoeg geweest was. Mijn leven als gewond hertje in het open veld, moest maar ten einde komen. De huisarts was begripvol en ondersteunde me in mijn aanvraag voor euthanasie. Net toen dat balletje begon te rollen, kwam ik via via echter in aanraking met Mind Resonantie. Iemand die mijn verlangen kende om zinvol werk te doen, wees me op deze door Peter Tol ontwikkelde therapie. Ik solliciteerde, maar Peter, die

*‘Eén ding miste ik binnen al die door mij
 bestudeerde behandelingen: hoe van jezelf
 te leren houden?’*

mijn verleden niet kende en niets afwist van de lopende euthanasieaanvraag, vond dat ik de therapie eerst maar eens zelf moest ondergaan. Vorige week stond ik op de Utrechtse Heuvelrug ineens oog in oog met een enorme wolf. Maar dit voorheen zo bange hertje bleef er heel rustig onder. Het geeft goed aan wat er in de tussentijd met mij gebeurd is.”

Selfmade man

En inderdaad. Als we Lia ontmoeten, zit er tegenover ons, naast Peter, een ogenschijnlijk herboren en zelfverzekerde vrouw. Zelfverzekerde, zo mag haar compagnon Peter Tol óók genoemd worden. De 67-jarige Noord-Hollander is een echte selfmade man die alles op het gebied van de menselijke psyche zelfstandig onderzocht heeft. Niet uit luxe, maar uit nood. Peter: “Ken je de film *The Exorcist*? Dergelijke dingen heb ik als kleine jongen thuis meegeemaakt met mijn moeder. En als je opgroeit in een onveilige omgeving, dan moet je overleven. De drang daartoe

‘Je omgeving spreekt een eigen taal, maar die hoeft niet overeen te komen met jouw unieke taal’

zorgde er op latere leeftijd voor dat ik alles verslond wat er bekend was over het menselijk functioneren. Ik studeerde - naast het conservatorium, gevolgd door een muzikale carrière als dirigent - psychologie, maar dat was me te droog, te theoretisch. Uiteindelijk waren het de meer alternatieve geneeswijzen en therapieën die vanwege hun holistische en de op het individu gerichte aanpak de meeste indruk op me maakten. Dat ik zelf bleek te kunnen magnetiseren, zal daarbij wellicht ook een rol hebben gespeeld. Maar als rasechte Amsterdammer wil ik graag concreet zijn. Ik moet het kunnen begrijpen en verklaren. In mijn hoofd legde ik daartoe verbanden en combineerde ik zaken, waarbij onder andere de Ankertjes van uitgeverij AnkhHermes me een leidraad boden. De nieuwe soep die ik zodoende samenstelde, ben ik vervolgens op mezelf en anderen, op verantwoorde wijze uiteraard, gaan uitproberen. Want één ding miste ik binnen al die door mij bestudeerde behandelingen: hoe van jezelf te leren houden?” Als de soep warm genoeg is, begint Peter een eigen praktijk, die inmiddels meer dan vier decennia bomvol zit. Het verbaast hem niet, aangezien hij naar eigen zeggen ‘de sleutel’ tot psychische en zelfs lichamelijke bevrijding gevonden heeft. Cliënten houdt hij, een uitspraak van Paul Liekens indachtig, voor: ‘Wanneer een deur al dertig jaar dicht zit omdat de sleutel zoek is, hoeft het toch niet opnieuw dertig jaar te duren om deze te openen als je de sleutel hebt gevonden?’

Taal

De zogenaamde miljoen-dollar-vraag luidt derhalve: wat is de sleutel die Peter zegt ontdekt te hebben? Om daarop antwoord te kunnen geven, is een stukje achtergrond en theorie onontbeerlijk. Peter: “Ieder mens wordt geboren met een blauwdruk van wie hij of zij in de kern is. Deze unieke manier van denken, voelen en handelen zou idealiter als leidraad voor keuzes in het leven moeten fungeren. Maar wat gebeurt er? We worden opgevoed door een omgeving - naast familieleden de samenleving als geheel - die als gevolg van eigen ervaring en conditionering een specifiek idioom, een eigen taal, spreekt. Maar die taal hoeft niet per se overeen te komen met jouw eigen aangeboren taal. Wij mensen zijn echter sociale wezens en willen erbij horen. En dus passen we ons aan. Ook al omdat we denken dat het nou eenmaal zo hoort. Maar dat aanpassen kan psychisch en uiteindelijk ook lichamelijk lijden veroorzaken, omdat de twee verschillende talen, afhankelijk van de mate van discrepantie tussen beiden, in meer of mindere mate met elkaar in botsing komen. Hoe vaak krijgen mensen binnen de reguliere gezondheidszorg na lange hulptrajecten vervolgens niet te horen: je moet er maar mee leren leven? Het gaat totaal voorbij aan het feit dat de mens het vermogen heeft om te leren van dat wat zijn geest of lichaam hem of haar vertelt. Natuurlijk kunnen wij mensen letterlijk, maar óók figuurlijk, een andere taal aanleren. Maar dan blijft het vervolgens behelpen, aangezien het niet je eigen, aangeboren taal is. Naar onszelf leren luisteren, optimaal uitdrukking geven aan onze eigen innerlijke taal, daarvoor zijn, in tegenstelling tot voor spraak en schrift, gek genoeg geen scholen of opleidingen opgericht. In de reguliere sector worden weliswaar lange bijscholingscursussen aangeboden om ‘dichter bij jezelf te komen’, maar deze richten zich over het algemeen op herintegratie in of aanpassing aan de maatschappij en op alles wat te maken heeft met mentale processen, ons denkvermogen en het verwerken van informatie in de hersenen. Ze missen daardoor de directe impact van de ervaring. Bovendien maken ze, omdat er van het materialistische paradigma uitgegaan wordt, een cruciale fout: ons brein is niet de producent, maar de ontvanger en zender van bewustzijn.”

Brein, computer, DNA & het Veld

Ons geheugen kleurt onze wereld. Dat wil zeggen: we zien deze niet zoals ze is, maar zoals wij zijn (geworden). Voor de één is het glas derhalve halfvol, voor de ander halfleeg. Opgeslagen ervaringen en de herinneringen daaraan, beïnvloeden zo onze kijk op de realiteit. Helaas is het vooralsnog voor de wetenschap niet helder hoe en waar deze herinneringen opgeslagen liggen. Ergens in de hersenen, zoveel denkt men te weten. Peter denkt er anders over: “Vergelijk het maar met een moderne computer: heel veel data bevindt zich niet op de harde schijf, maar ligt ergens opgeslagen in de digitale cloud. Elk mens heeft in de cloud als het ware een persoonlijke map waar de hersenen, als een soort radioantenne, op kunnen afstemmen om de desbetreffende data te downloaden. Hoe de hersenen

Peter Tol en Lia Koetsier

weten op welke map binnen de cloud (een immens veld dat door sommigen de Akasha-kronieken en door anderen simpelweg 'het Veld' genoemd wordt, red.) het kan inloggen? Daar komt ons DNA om de hoek kijken, dat je wel kunt vergelijken met een persoonlijk wachtwoord of unieke inlogcode. Via ons DNA wordt regelrecht contact gemaakt met onze ziel dat via kwantumnelheden met ons brein communiceert. Hoe meer DNA overeenkomt met het DNA van anderen, hoe meer toegang je bovendien krijgt tot andere, vergelijkbare mappen. Er is zelfs informatie in het Veld waar we allemaal toegang toe hebben, namelijk het collectieve geheugen. De reden dat de reguliere aanpak zo vaak maar tijdelijk, onvoldoende of zelfs helemaal niet werkt, is dat men sleutelt aan de computer zelf. Maar wat heeft het voor zin de monitor op te knappen als je dezelfde film blijft afspelen op het scherm? Nogmaals: de software die jouw voelen en denken aanstuurt, zit niet in de hardware van je computer, lees: jouw brein. Die bevindt zich in de cloud en komt, na inlog middels je DNA, op het

'Optimaal uitdrukking geven aan onze eigen innerlijke taal, daarvoor zijn, in tegenstelling tot voor spraak en schrift, geen scholen opgericht'

'Je ouders hebben misschien hun best gedaan, maar belangrijker is de vraag: wat had je van hen nodig en heb je niet gekregen?'

scherm van je leven terecht via de thalamus en pijnappelklier. Je moet bij problemen dus zorgen dat jouw map in het Veld een andere inhoud krijgt. Dát is het probleem bij de bron aanpakken. De uitzending is alléén te veranderen in de opnamestudio en niet op het televisietoestel zelf."

Reïncarnatieweigering

Hoe veranderen we de uitzending en krijgen we de ultieme en enige sleutel in handen die ons daartoe in staat stelt? En oh ja, wat is die sleutel nou eigenlijk? Peter: "De therapie die ik Mind Resonantie ben gaan noemen, bestaat uit drie delen: een intake, twee actieve therapeutische sessies die meestal op één dag plaatsvinden, en een uitgebreid natraject. Om met die eerste te beginnen: het formulier dat cliënten van tevoren hebben moeten invullen, vormt de basis van de intake, die soms wel tot zes uur kan duren. Al heel snel komt de vraag op tafel: wie waren jouw ouders en hebben zij je kunnen geven wat je nodig had? Vaak vergoelijken mensen het gedrag van hun ouders onder het mom 'zij deden hun best'. Maar daarvoor ben je niet bij mij. Het gaat om *jou*: wat had *jij* nodig en heb je, om wat voor reden dan ook, niet of niet genoeg van hen en van andere mensen uit je omgeving gekregen? Op het eind van de dag hebben we een lijstje van mensen die je al dan niet bewust tegengewerkt hebben in het uitleven van jouw blauwdruk. Tot slot komt dan ook de vraag op tafel hoe je er zelf op dat moment voor staat. Niet best, zo luidt logischerwijze veelal de conclusie. In Lia's geval klonk het: 'Ik zie heel veel verdriet, eenzaamheid en pijn. Ik word niet gezien en mag er dus niet zijn'. Ik gebruik in deze fase ook kennis die ik heb opgedaan tijdens mijn bestudering van de karmische astrologie. Soms is er namelijk ook sprake van wat ik 'reïncarnatieweigering' ben gaan noemen. Dat is een diepgewortelde onwil om het leven aan te gaan. Dergelijke aversie ontstaat nog voordat men op aarde (terug)komt, bijvoorbeeld wanneer men een leven van de toekomstige incarnatie te zien krijgt of wanneer hij of zij bij een plotseling sterven haast direct in een nieuw lichaam schiet." Lia: "Voor mij was de door Peter middels karmische astrologie geconstateerde reïncarnatieweigering een echte eyeopener. Als iemand in mijn omgeving overleed, dan was ik gewoon jaloers. Zó diep zat dat."

‘Soms is er sprake van reïncarnatieweigering: een diepgewortelde onwil om het leven aan te gaan’

Chakra's openen

Na de intake beoordeelt Peter of de desbetreffende cliënt en zijn verhaal voldoende aanknopingspunten bieden voor een succesvol vervolg. Men wordt op z'n minst geacht over een hele basale kwaliteit tot visualiseren te beschikken en niet volledig tot een 'hoofdmens' verworden te zijn. Bovendien moet de lijdensdruk en dús de motivatie hoog genoeg zijn. Wanneer aan deze voorwaarden is voldaan, vangt de tweede fase van de therapie aan. Peter: "Tijdens twee actieve therapeutische sessies, lig je op gepaste afstand van mij op een gemakkelijke sofa. Aan de hand van simpele lichamelijke inspannings- en ontspanningsoefeningen en jouw reacties daarop, lees ik je conditioneringen en blokkades af en probeer die liefdevol bij te sturen. Vervolgens leer ik je jouw energiecentra, de welbekende chakra's, van binnenuit te openen. Deze stap is noodzakelijk om de belangrijkste fase van het proces aan te gaan, namelijk de herverbinding met en bevrijding van jouw ware 'ik', jouw oorspronkelijke zelf, oftewel: *de sleutel!* Dat is energetisch gezien een in potentie even heftige als geweldige ervaring. Onvoorbereid ga je liggen stuiteren, zoals je weleens in Amerikaanse evangelische kerken ziet. Onverantwoord! Stel je een kantoorgebouw voor met alle ramen dicht, terwijl je binnen tot tweehonderd graden gaat opstoken. Dan knallen alle ramen er op een gegeven moment uit. Andere vergelijking: de zeven hoofdchakra's zijn als zeven pannetjes met water dat je aan de kook brengt. Als je de deksels erop laat zitten, gaan deze kleppen. Dat zijn de schokken die je lichaam te verduren krijgt als je de chakra's van tevoren niet geopend hebt.

Voordat we daadwerkelijk het ware zelf gaan ontmoeten, check ik met behulp van speciale kristallen klankschalen nog even of de chakra's daadwerkelijk geopend zijn. Wanneer de interferentie, de ontmoeting tussen de trilling van de klankschaal en de chakra, egaal van klank is, zitten we goed."

Een stralend licht

Dan volgt het spannendste moment: via meditatieve visualisatie op zoek naar de plek in jouw systeem waar je ware zelf al die tijd al opgesloten heeft gezeten. Het staat Lia nog levendig voor de geest: "Alles begon te tintelen en ik voelde een heerlijk warme stroming door mijn lichaam trekken. Op de door Peter gestelde vraag 'wie ben je?', gaf ik het van blijdschap vervulde antwoord: 'Ik ben stralend, vol licht en liefde. Niemand kan om me heen. Ik ben zelfverzekerd, krachtig, vrij, onafhankelijk, liefdevol en sta stevig met beide benen op de grond. Mijn ogen stralen, ik ben gelukkig en voel een glimlach van binnenuit.'" Peter: "Belangrijk is dat het je eigen doorvoelde woorden, gevoelens en gedachten zijn. Heel anders dan wanneer jou in lichte tranestaat door een ander iets gezegd wordt, zoals bijvoorbeeld bij de shows van Rasti Rostelli gebeurt. Zijn suggesties bekliven dan ook niet." Nu de voorwaarden geschapen zijn om voortaan de juiste beslissingen in je leven te kunnen nemen, breekt de tweede fase of sessie van Mind Resonantie aan. Deze bestaat uit het herschrijven van de oorzaken van jouw problematiek tot iets wat wel bij je past. Je houdt in virtualiteit, maar wel hardop, functioneringsgesprekken met mensen die er mede de

oorzaak van zijn dat de discrepantie tussen jouw ware ik en jouw schijn-ik zo groot werd dat je er last van kreeg. In sommige gevallen betekent het dat je hen de waarheid zegt en het verhaal dat ze aan jou verkocht hebben teruggeeft. In andere gevallen neem je afscheid door ze via de achterdeur van een gevisualiseerde ruimte zo het universum in te kieperen. Wanneer het daarbij om bijvoorbeeld je ouders gaat, omdat ze er nooit voor je waren of zelfs rottigheid met je uitgehaald hebben, dan is het van belang via suggestie substituten en nieuwe associatieve bestanden, ofwel fictieve personages, voor hen in je systeem te verankeren. Niemand kan immers zonder ouders. Sommige mensen vragen zich af hoe op fictie gebaseerde suggestie kan werken. Tegen hen zeg ik: de menselijke geest kent het verschil tussen fictie en werkelijkheid niet en is derhalve hoogst suggestibel.”

No cure no pay

Nazorg, het ontbreekt er in de reguliere sector nog wel eens aan. Gelukkig biedt Mind Resonantie een uitgebreid natraject van meerdere weken. En dat is niet voor niets. Peter: “Je bent na de sessies weliswaar schoon van trauma en conditionering, waardoor je vanuit je blauwdruk of oorspronkelijk zelf leeft in plaats vanuit je verleden, maar je belandt wél gewoon weer in het oude decor. En dat decor is eerder een mijnenveld voor je gebleken. Let wel: in feite heeft de therapie je alleen getoond hoe het zou kunnen zijn als je jouw zelfliefde omarmt. Maar de wissel daadwerkelijk omzetten zodat de trein niet opnieuw het verkeerde spoor neemt, dat moet je toch echt zelf doen. En dus mag je voor je eigen welzijn praktisch gezien iets aan dat decor gaan doen. Daar is kracht en moed voor nodig. Je zat voorheen als passagier in de coupé, maar nu moet je als machinist de cabine in. Daartoe geven we je huiswerk mee. De mooie dingen die je over jezelf gezegd hebt tijdens de herontdekking van je eigen ‘zelf’ en die ik nauwkeurig genoteerd heb, mag je driemaal per dag tegen jezelf hardop in de spiegel gaan zeggen. De reden waarom dat voor velen die de methode van ‘The Secret’ hanteren niet werkt, is omdat ze die zelfliefde niet aan den lijve hebben gevoeld en ervaren, zoals bij Mind Resonantie wél gebeurt. Het huiswerk bestaat tevens uit het twee weken dagelijks bijhouden van je dag; daartoe krijg je van ons een notitieboekje mee. Hoe ben je jouw dag aangegaan en welke visualisaties heb je ingezet om je gestelde doelen te behalen? Op het einde van de dag reflecteer je daarop en beoordeel je jouw succes met een vinkje of een streepje. Als we via de app, want zo onderhouden we dan het contact, teveel streepjes binnen zien komen, gaan we samen onderzoeken waar het precies spaak loopt en bijsturing eventueel nodig is. Onze therapie bieden we op basis van ‘no cure no pay’ aan, maar als voorwaarde verplichten we jou wel je eigen proces serieus te nemen. De therapie faalt niet, het zijn de mensen die besluiten wat ze er vervolgens mee doen.”

Longcovid

De afgelopen jaren heeft Peter ruim honderdvijftig cliënten op de sofa gehad die longcovid zeiden te hebben. Zonder de gezondheidsklachten die daarmee gepaard gaan te ontkennen, Peter is zelf tijdens de coronajaren behoorlijk ziek geweest, constateert de Noord-Hollander wél dat zijn therapie ook hen van psychisch én lichamelijk lijden verlost heeft. De implicaties zijn verrekend: “Ergens durf ik het bijna niet hardop te zeggen, want voor je het weet val je uit een hotelraam als je begrijpt wat ik bedoel. Maar ik méén het wel: grootschalige invoering van Mind Resonantie zou tot veel minder medicijngebruik kunnen leiden. Maar goed, terug naar de longcovid patiënten. Vaak hebben deze mensen eerder een burn-out gehad waar ze niet helemaal van hersteld zijn. Dan gaat je eigen systeem denken: hoe krijg ik jou tot stilstand opdat we volledig helen kunnen? En waar lag toen maatschappelijk gezien de focus op, voor wie was iedereen begripvol? Precies. De symptomen van longcovid lijken ondertussen verdacht veel op andere ‘onverklaarbare’ en ‘niet te genezen’ aandoeningen als ME, burn-out of depressie. Belangrijk om te benadrukken: een dergelijk proces komt onbewust tot stand; het is eigenlijk heel slim van je geest-lichaam constellatie. Maar door de manier waarop er in de reguliere gezondheidszorg op gereageerd wordt, raakt de meerderheid erdoor van de regen in de drup. Want wat krijg je uiteindelijk te horen? Het oude liedje: ‘Leer er maar mee leven’. En dus beland je bij de psycholoog, die zich ook op het symptoom richt en je precies dát probeert te leren: ermee leven. Maar dat wil je toch niet? Je wilt helemaal nergens mee leren leven. Je wilt leven! Punt.”

‘Een stuk minder medicijngebruik is mogelijk wanneer deze therapie grootschalig toegepast gaat worden’

Leven, dat doet Lia inmiddels volop. Ze geniet van het zinvolle werk dat ze samen met compagnon Peter als Mind Resonantie-therapeut dagelijks mag doen: “Ik had het al zo vaak gehoord: ‘Luister naar jezelf’. Maar niemand vertelde me hóe precies. Door contact te maken met mijn ware ‘ik’, kon ik opeens goed horen wat mijn lichaam en geest mij vertelden. Eindelijk kon ik de persoon zijn die ik al zo lang en zo graag wilde, maar niet kón zijn. Ik heb weer ruimte in mijn hoofd en voel weer passie voor het leven, omdat ik als in een flits ervaren heb hoe het eigenlijk bedoeld is. Die flits duurde misschien maar een paar seconden, maar was genoeg om mijn bestaan voor de rest van mijn leven te doorgloeien.” •